DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XX. ZATURDAG den 18den AUGUSTUS 1832. N. 32

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Mengelingen.

Het volgende is eene Omstandige en Juiste Beschryving van het PRAALGRAF, *ter nagedachtenis van den Ridder* J. C. J. VAN SPEYK; *opgerigt in de Nieuwe Kerk, te* AMSTERDAM.

Dit *Praalgraf*, vervaardigd naar de Teekening van den Beeldhouwer J. F. SIGAULT CH. ZOON, aan welken de daartoe uitgeloofde prys is toegekend geworden, heeft den vorm eener anticke tombe, bestaande uit:

a) Een Socle met deszelfs Basement.

b) Den daarop rustenden pyramydalen Grafsteen, en

c) Deszelfs kroonlyst met Frontespies

De hoogte van het marmeren Praalgraf is circa 4 ellen of ruim 14 voet oude maat; het socle is nagenoeg 2 el, 8 palm (10 voet) breed, hebbende 44 duim (17 duim oude maat) voorsprong van uit het blaauw-marmeren vlak, hetwelk den achtergrond van het monument uitmaakt.

Op het socle zyn gebeiteld twee fakkels, met Neptunus kroon en drietand; uit eene dezer fakkels vlamt een levendig blakend vuur hoog op, en van de andere, die omgekeerd is, gaat een dikke rookwalm uit; in het midden der beide toortsen prykt een krans van eikenloof, midden in den krans eene ster. De vlammende toorts stelt den blakenden moed [illegible] VAN SPEYK was bezield, en die door het wyd heelal donderend uitbarstte in het oogenblik waarop hy ter wreke zyner geschonden wordende vlag, het vuur in het buskruid stak, en — — de dappere ophield te bestaan!— Zyn heldhaftig uiteinde wordt afgebeeld door de omgekeerde of gedoofde fakkel en den dikken rookwalm die er van uitgaat. VAN SPEYK is niet meer,—maar zyne nagedachtenis zal altyd onder ons levende blyven. Dit gevoel wordt verzinnelykt door het eikenlover, gevlochten tot eene burgerkroon, met de gelukster van VAN SPEYK die in haar midden flonkert.

Beneden op het voorvlak des grafsteens is in gouden letteren gegrift het volgende opschrift:

AAN
JAN CAREL JOSEPHUS
VAN SPEYK,
LUITENANT TER ZEE,
RIDDER
DER MILITAIRE WILLEMS-ORDE,
GEBOREN TE AMSTERDAM
DEN 31sten JANUARY 1802.

HY HANDHAAFDE
OP DEN 5den FEBRUARY 1831,
VÓÓR ANTWERPEN,
DE EER VAN 'S LANDS VLAG
TEN KOSTE VAN ZYN LEVEN.

Onder aan dezen Steen staat:

CHS. SIGAULT & ZOON. INV. ET FECT. AMST. 1832.—
J. DE GREEF, DIREXT.

Boven de inscriptie ziet men gebeiteld een scheepsanker, met rondom hetzelve zich slingerende Slag, die haren staart in den mond houdt; ter eene zyde teekt van den ankerstok een palmtak, ter andere zye een tak van immortelles af, en het geheel is omvat door een lint, aan hetwelk is gehecht het kruis der militaire Willems-Orde. Het anker, beeld der Scheepvaart, is ook dat der Hoop, het Willems-kruis is het teeken van der dapperen Eer; de hoop des vaderlands werd vervuld, de eer der vaderlandsche vlag werd gehandhaafd door VAN SPEYK; eerder wilde hy sneven dan die hoop teleur stellen; dan de krenking dier eer dulden. De palmtak van het martelaarschap en ook die der onsterflykheid beloonen zyne daad, welke zal overgaan op het laatste nageslacht, of liever, op de eeuwigheid, voorgesteld door de haren staart bytende slang. Boven deze zinnebeeldige groep pryken drie kransen, de beide buitenste van klim-op, de middenste van laurieren. De beide klimopkransen verzinnelyken VAN SPEYK's liefde voor en verkleefdheid aan het vaderland, (het klim-op, weet men, sterft, daar, waar het zich hecht), dryfveeren tot de daad die hem den krygsroem waardig maakte, voorgesteld door den laauwerkrans in het midden. Het snywerk der kroonlyst vormt eene reeks van Ova, strekkende het ei tot beeld van overvloed en vermenigvuldiging, als zinspelende op de onberekenbare en heilryke vruchten welke VAN SPEYK's Heldendood den Vaderlande moest aanbrengen.

Op de beide uiteinden van het frontespies zyn uitgehouwen antieke palmetten of waterplant-bladeren, in toespeling op het element op hetwelk zyne onsterfelyke daad is voltrokken. In het midden is gebeiteld het wapen der Stad Amsterdam waar de heldhaftige VAN SPEYK het levenslicht ontving.

Geheel het Monument is vervaardigd uit wit gepolyst Italiaansch statuarisch Marmer, gemeenlyk genoemd *blancclair*. Het beeldhouwwerk uit wit statuarisch marmer van eerste kwaliteit, *mat* (ongepolyst). De achtergrond tegen hetwelk het monument is geplaatst, is uit blaauw bardille marmer (*) als symbolum der persoonlyke verdienste die ook VAN SPEYK's geheel karakter [illegible].

Het geheel zamenstel van het Praalgraf is omvat in een encadrement in gothieken styl uitgehouwen in witten steen van 18 voet 3 el 4 palm hoogte by 12 voet 5 el 1 palm breedte of wydte.

Het Monument is omgeven door een Hek, zamengesteld uit speren of pieken, in den vorm van die van welke de Ouden, in den kryg, niet slechts te Land maar ook ter Zee, vooral by het enteren der schepen, zich bedienden. Onder het Monument is een grafkelder gebouwd, in welke het stoffelyk overblyfsel rust van den braven Zeeman, ten wiens eere dit Monument is opgerigt.—*Alg. Handelsblad.*

(*) Wy willen niet voorbygaan, aan te merken, dat de heer Uitvinder en Maker van dit Monument, zoo als zulks ons met de stelligste zekerheid van naby bekend is, met de uiterste naauwgezetheid en behartiging, gezorgd heeft dat volstrekt niet het minste *Brabandsch* marmer tot hetzelve is gebezigd geworden.

Oordeel van sommige Belgische Dagbladen over de ratificatien van Oostenryk en Pruissen.

(Uit de *l' Industrie.*)

De ratificatien zyn te Brussel aangekomen. Zoo zyn er vyf maanden verloopen met ze van Zondag tot Zondag, van week tot week, van dag tot dag te verwachten. Sedert vyf maanden kondigt men zo aan als te moeten aankomen met de pakketboot, per koorier, en wel zelfs in dubbele of driedubbele expeditie. Ons heugt van een dagblad hetwelk de naauwkeurige beschryving aangaf van de lengte en breedte en de kleur van het pergament, hetwelk dezelven moet vervatten. Te dezer zake is alles beslist. De ratificatien zullen aankomen. Het behaagt ons heden ze te beschouwen als wel degelyk op het kasteel van Laecken te zyn gearriveerd.

Zy zyn er dan voor goed en wel. Zy worden door onze raaddraaijers geopend, gelezen, herlezen, gekust, en met vreugdetranen besproeid. Zie ginds dat aangezigt dat nog nimmer gelagchen heeft, op het zien der ratificatien zich ontrimpelen; die andere diep peinzende tronie gaat open als een ontluikend roosje, op het gezigt der ratificatien; zes oogen slaan zich ten hemel op, drie kruijkens gezwind gevingerd op van blydschap uitstralende fysinomiën; drie verzen van het *Te Deum*, als schietgebedekes afgepreveld, hebben blyk gegeven van de dankbaarheid van ons ministerie jegens den Heiligen der Heiligen. Gebedenyd in alle eeuwigheid de hand die dit mirakuleuse gewrocht der Heilige Conferencie mag aanraken — — — Gezegend zy de naam van Bulow. *Hozanna* voor Matuschewitz; zaligspreking voor Neumann! Driewerf gelukkig, de wysvinger die over de letters, over den witten kant, over de paraphering van den text, over de titulatuur der onderteekeningen, voor één enkel oogenblik slechts mag rondloopen! O victorie! roept de minister van oorlog! O Heer der Heerscharen! ik geef U myn portefeuille terug, gy alleen zyt voortaan de eenige waardige kommandant-en chef van onze zegevierende phalanxen. Het *Loborum* van Konstantyn is maar een kindervlaggetje by den standaard welken gy ons geeft. Ik zal de ratificatien aan den top der vanen myner koninklyke guides opsteken.

Laudate nomen Domini, loof den naam des Heeren, heeft de Heilige de Theux geantwoord. *Pax hominibus bonae voluntatis*, vrede den mannen van goeden wil! O myn secretaris-generaal, myn behoedende engel die gezeten zyt ter myner regterhand, die ter myner linkerhand statistiek opmaakt, en beide ter regter- en linkerhand appointementen inpalmt; o myn intieme secretarie, gy, [illegible] blyde tyding over te brengen. Wacht nog eventjes, daar hebt gy nog een stukje van den omslag dier aanbiddelyke depeches. Neem het, en maak, als gy kunt, dat het eene plaats verkryge op den outaar der parachie myner geboorte, op dat ik voortaan moge neêrknielen voor de glorie myner werken.

Nunc dimitte servum tuum, Domine. Gy kunt thans uwen onwaardigen dienstknecht henen zenden, o Heere, heeft de grootregter van het koningryk geantwoord. Het koningryk zegt men, heeft geantwoord met een eenstemmig *Amen!* De minister merkte het niet, en begon de vroome uitkomsten van het herstel der straatprocessiën te overdenken, gedurende drie dagen in eene peinzende verrukking verblyvende, die hem echter niet belette rykelyk uit zyne palmhouten snuifdoos te putten. Er werd ook eene zucht geslaakt, die zich van Laecken tot aan Brussel uitrekte, en, zegt men, opkwam uit den boezem van den groot-financier. Zullen wy ooit een zoo verblydend totaal van edele bekostigingen duur genoeg betalen kunnen.

En na die zucht, was alles gezegd.

Zy zyn dus aangekomen. Mynheer de Theux raakt ze aan, mynheer Raikem zegent ze in, mynheer de Meulenaere maakt er commentariën op, mynheer de Merode schikt ze tot de orde van den dag, mynheer Coghen rekent ze over. Zy zyn te Brussel. De staatskoeriers en militaire estafetten brengen ze in alle rigtingen, door onze negen min twee halve provincien henen. Onze gouverneurs hebben ze ontvangen, onze generaals doen ze met trommelslag afkondigen. Onze *Moniteur* waarmerkt of liever begraaft ze in zyne grafsombere kolommen. De *Memorial* verrykt ze met *varianten*, en vlecht ze in het *laudamen* zyner redeneerkunde.

Zy zyn aangekomen! o blydschap! o geluk o glorie! o triumf! o blydschap! zoo veel gy wilt. O geluk! zoo veel gy kunt. O glorie! waarby nog de verjaring der maand Augustus niet komt. O triumf! zoo lang er niemand opdaagt om den beerenhuid te komen halen, welken gy verkoopt eer nog de beer is doodgeschoten!— Het is wèl, het is zeer wèl, het kan niet beter; maar bewys ons de gunst, ons te zeggen waarin de ratificatien U vooruitbrengen? Geven zy U dien vrede, welken gy ten allen koste zoekt? Ziet gy Willem ook toestemmen? Is hy niet nog meester van Antwerpen? Zult gy Chassé van het kasteel verjagen? Gevoelt gy niet dat alle de schreden naar de oplossing, schreden welke

gy sints twee jaren één voor één telt; schreden, die, volgens U, Belgie aan den drempel der groote Europesche associatie brengen; schreden van gewaande reuzen, welke gy aan uwe dwergen toeschryft; schreden van eenen wankelenden, gemisten tred; kreeften schreden; gevoelt gy niet dat zy iets van de fabel hebben; dat zy de vertellingen van *Moeder de Gans* verwezenlyken, en dat uw hoogmoed, door ze te verheffen, niets anders doet dan over den pantalon van arlequin de laarzen van zeven mylen, uit *klein dimpje*, aan te trekken. Nog ééne schrede van deze soort, en zietdaar U eerst van aangezigt tot aangezigt tegen over het bezwaar. Dat bezwaar bestaat nu juist niet, in Koning Willem, wien men in het einde toch wel zal moeten noodzaken zich met U te verstaan; het eigenlyk bezwaar bestaat in de daadwerkelyke nietigheid van een traktaat, dat geen traktaat is; van eenen vrede die slechts een wapenstilstand is, van een verdrag hetwelk de getuigen onderteekenen, en hetwelk de partyen niet onderteekend hebben. Er ontbreekt aan uw huwelyk, o Belgie, niets anders dan de toestemming van uwen verloofden.

Al waren de ratificatien aangekomen, zoude daarom de zaak nog in niets veranderd zyn.

(Uit de *Lynx.*)

Het droevige schouwspel onzer Revolutie nadert deszelfs ontknooping; Ruslands ratificatie kome nu nog, en de ontknooping zal zich niet lange meer doen wachten; maar zal deze laatste ratificatie insgelyks spoedig worden uitgewisseld, of zal men meenen die te kunnen ontbeeren? Ziedaar eene tot in het leven snydende kwestie, voor ons, die door het langdurige voor de toekomst onzekere in de kwyning eener teeringziekte zyn gestort.

Daar de vyf groote Mogendheden met alle geweld onder elkander den oorlog willen vermyden zoo mogen wy niet hopen dat de vier Mogendheden onderteekenaars van het Traktaat, aan de vyfde Mogendheid den oorlog zullen doen om haar te noodzaken tot dit Traktaat toe te treden; evenzeer als het niet te gelooven is, dat Rusland de wapens opvatte om Holland te verdedigen; derhalve kunnen wy het voor vast aannemen, dat de Mogendheden zich om der Batavo-Belgico zaak wille, geenszins onderling den oorlog zullen verklaren.

Derhalve zal men op nieuw de springveeren der diplomatie laten spelen om die vyfde onderteekening te verkrygen, die het Traktaat zal bekrachtigen, in zoo verre als zy. althans schynbaar, de Alliantie der groote Mogendheden zal bestendigen, door eene der tot algemeenen stryd bestaande kansen te vernietigen.

Laat ons hopen dat Rusland, zynen weêrzin aan het behoud van den algem enen vrede ten offer brengende, deszelfs toetreding niet al te lang zal doen wachten; of dat ons Gouvernement het daarvoor houden zal, dat het- [illegible] traktaat, niettegenstaande eene ratificatie-weigering van zyde Ruslands.

Alsdan zullen wy eene groote schrede gedaan hebben naar het einde van het eeuwig voor de toekomst onzekere, hetwelk ons doodt, en naar de oplossing welke die dan ook zyn moge, van de tusschen Holland en Belgie opgerezen bezwaren; wy zullen nog slechts den veerkrachtigen weêrstand van Holland en van Koning Willem te verwinnen hebben; daar ligt de knoop; wie zal ons helpen haar doór te hakken?

Zullen Frankryk en Engeland hunne legers en vloten in beweging brengen om den Koning Willem te dwingen? Men heeft daarop geene hoop te voeden, want het intrekken eener Fransche armee in Holland, of het overheeren van Holland door eene der Mogendheden, zoude den vrede in de waagschaal stellen voor welken zoo vele opofferingen zyn gedaan; en de Noordsche Mogendheden, wel verre van ons bystand te bieden, hebben door hunne vertraging in het ratificeren van het Traktaat van 15 November, maar al te wel bewezen dat zy niet voornemens zyn, de overige Mogendheden tegen hunnen getrouwen Bondgenoot krachtmiddelen te zien bezigen.

Wy zullen dan, even als ook Holland, aan onze eigene krachten zyn overgelaten, en ons twee-gevecht, indien het plaats grypt, zal Europa niet blootstellen aan dien algemeenen stryd, welken men met zoo veel regt en rede te vermyden wenscht.

Belgie en Holland zullen elkander tegen-over staan, en eindelyk zich elkander meten als man tegen man; maar wie zal den aanval beginnen? Koning Willem? Dit gelooven wy niet. Ofschoon hy de betaling der schuld ten zynen laste hebbe, en niet in het bezit gesteld zy van geheel het territoir hetwelk de 24 artikelen hem toestaan, zoo is hy toch nog in het bezit van het Antwerpsch Kasteel, en de Hollandsche Handel die ten koste van den onzen wèlvaart, hoeft, als het ware, belang by het in standhouden van den tegenwoordigen staat der zaken, en kan langen tyd nog Koning Willem in zyn halstarrig verzet onderschragen. Deze zal daarom zich wachten van het eerst aan te vallen; te meer daar hy, indien hy de aanvallende party ware, te duchten zoude hebben dat eene der het traktaat het eerst onderteekend hebbende Mogendheden ons ter hulp kwame.

Zal Belgie de vyandelykheden beginnen? Ook dit gelooven wy geenszins. Ons Gouvernement acht ongetwyfeld zich nog niet behoorlyk toegerust om eenen kryg te ondernemen van welken de kansen nog niet gelyk zyn, want het weet zeer wel, dat wy in Holland volstrekt geen mede-gevoel ter onzer gunste te vinden hebben. Het weet overigens zeer wel, dat, zoo als het van geene enkele Mogendheid eenigen steun te hopen heeft, even zoo ook dien steun niet meer vinden kan in de massa, aan welke twee jaren ervaring de schillen van de oogen heeft doen vallen.

Zoo zullen de verledene, tegenwoordige en toekomende ratificatien niets veranderen in den voor de toekomst onzekeren toestand van Belgie; wy staan op het zelfde punt waarop wy stonden vóór het traktaat van 15 November, en wy zullen ongetwyfeld langen tyd nog in die gesteltenis blyven; eerst na in den kryg ons te hebben uitgeput, zal er een einde aan kunnen komen.—*Alg. Handelsblad.*

De staatkundige toestand van Zwitserland.

De oude Zwitsersche confederatie, zoo als dezelve vóór den intogt der Franschen, in het jaar 1798 bestond, leverde het schouwspel op van eene zamenstelling van alle mogelyke regeringsvormen, onder welke een gemeenebest kan bestuurd worden. Van de dertien kantons waren eenigen geheel democratisch, met algemeene Comitia van de gansche mannelyke bevolking; anderen waren municipale republieken, waarin alleen de burgers der voornaamste steden de vertegenwoordigers verkozen, dewyl in sommigen gelyk Bern, Friburg enz. de patricische geslachten het bewind gansch elyk in handen hadden en maakten eene soort van aristocratie uit, zoo als die van Venetië. Behalve deze, bestonden er de zoogenaamde geallieerden der kantons, kleine onafhankelyke staten, hetzy gemeenebesten als Geneve, St. Gall, de Valley en de Grisons; of geestelyke vorstendommen, zoo als het bisdom van Basel, de bezittingen van den abt van St. Gall, de abdy van Engelberg enz. en eindelyk de staat van Neufchatel, waarover de koning van Pruissen het beheer voerde. Wyders bestonden er nog gewesten, die aan de kantons of derzelver geallieerden onderworpen waren; distrikten welke hier overd of van hunne voormalige feodale schutsheeren aangekocht waren geworden; waarvan de eerstgenoemden bestonden uit Thurgau, Aargau, Toggenburg, het graafschap Baden, en de laatsten afkomstig waren van de hertogen van Milan en Savoijen, namelyk het Valtelini, de Italiaansche baljuwschappen en het land van Vaud. De inwoners van die gewesten, genoten geene staatkundige regten; zy waren vassalen, geplaatst onder het onbepaald gezag van hunne republikeinsche meesters, die baljuwen of gouverneurs aanstelden om over hen te regeren, en die zich gewoonlyk aldaar verrykten. De gansche bevolking van Zwitserland gedurende de laatste eeuw, werd gerekend als volgt: de 13 kantons een millioen; de geallieerden een half millioen; onderdanen drie honderd duizend.

In February 1803, werd door Bonaparte bepaald, dat de Zwitsersche confederatie uit 19 kantons zoude zamengesteld worden. De zes nieuwe kantons bestonden gedeeltelyk uit de voormalige geallieerden en onderdanen, behoudens eenige territoriale wyzigingen, ten behoeve van Frankryk en van het koninkryk van Italië. Alle byzondere privilegiën werden afgeschaft, en aan allen kende men gelyke voorregten toe; de algemeene belangen van het geheele land werden opgedragen aan eenen diet uit afgevaardigden van alle kantons zamengesteld en gepresideerd door den eersten magistraat van de stad, waarin zy vergaderde. De Diet moest eens in het jaar byeenkomen en beurtelings zitting houden te Bern, Friburg, Soleure, Bazel, Zurich en Luzerne; van dezen staat maakte Bonaparte zich Mediator.

Toen in het jaar 1813, Bonaparte binnen de grenzen van Frankryk terug gedreven werd, lieten de geallieerde mogendheden den Diet te kennen geven, dat de akte van Mediatie voortaan met de Europesche staatsinrig- [illegible] Dien ten gevolge trachtten krygen, doch hierin werden zy te leur gesteld, want reeds op den 29 December 1813, vereenigden zich negen der oude kantons met Zurich aan het hoofd, in die stad, verklaarden wel is waar, de akte van Mediatie vervallen te zyn, maar kondigden de integriteit en de onafhankelykheid der 19 kantons aan en noodigden ze allen uit om afgevaardigden te verkiezen, ten einde eene nieuwe federale vereeniging daar te stellen. Verscheidene gewesten weigerden echter aan deze uitnoodiging te voldoen, zoo dat de mogendheden genoodzaakt werden te intervenieëren om de bestaande oneenigheden te doen eindigen, waarop het federaal stelsel eindelyk op den 7 Augustus 1815, door de gedeputeerden van al de kantons plegtiglyk aangenomen werd. De vyf groote mogendheden, Frankryk daaronder begrepen, erkenden en waarborgden de integriteit van het Zwitsersch grondgebied, zoowel als deszelfs onzydigheid en onschendbaarheid in alle toekomstige oorlogen.

Ieder kanton had nogtans deszelfs byzondere grondwet behouden; men kon ze gevoegelyk in drie klassen verdeelen. De eerste bestaande uit de onde democratische kantons, zynde zes in getal: Schwytz, Uri, Glarus, Unterwalden en Appenzell. De twee kantons van de Grisons en de Valais zoude men ook daaronder kunnen begrypen. De tweede klasse bestaat uit de kantons alwaar aristocratische instellingen lang geheerscht hebben; deze zyn: Bern, Soleure, Zurich, Luzern, Basel en Schaffhausen, al deze steden waren in de middeleeuwen vrye Hansesteden. De derde of de kantons, gewoonlyk bekend onder den naam van de nieuwe kantons, zyn oorspronkelyk door de akte van Mediatie tot den rang van vertegenwoordigende regeringen verheven.

Zoodanig was de staatkundige toestand der onderscheide staten van Zwitserland, in het begin van het jaar 1830. Over het algemeen heerschte er rust en zelfs voorspoed in het land; men klaagde over geene daden van schreeuwende onderdrukking, maar er heerschte eene algemeene lauwheid in de handelingen van het bestuur en men ging niet vooruit. De burgerlyke en crimінele wetten bleven in de meeste der kantons als voorheen zeer gebrekkig. De zittingen der raden en van den Diet waren geheim. De drukpers was byna overal aan eene gestrenge censuur onderworpen. Verzoekschriften waren in onderscheidene kantons ingezonden geworden, om de staatsregelingen te wyzigen, maar bleven veronachtzaamd.

Het kanton Ticino gaf het eerste voorbeeld van eenen hervormingsgeest en reeds op den 7 Juny 1830, werd aldaar eene nieuwe grondwet op liberale beginselen berustende aangenomen; en in de maanden November en December daaraanvolgende namen al de nieuwe kantons gelyksoortige beginselen aan; Zurich, Luzern, Bazel en Schaffhausen hebben vervolgens hunne omwentelingen volbragt. De democratische kantons hebben schier weinig deel in die gebeurtenissen genomen, alleen in het Protestantsche gedeelte van Appenzell verklaarden, de landsgemeinde van 1830, dat het Landbuch of de staatswetten herzien zouden worden.

Deze kleine omwentelingen, zyn tevens niet zonder min of meer tegenstand en zelfs bloedverspilling bewerkstelligd; de verschillen bestonden meestelyk tusschen de steden en het landvolk. Het kanton Bazel heeft de bloedigste tooneelen opgeleverd. Thans schynen over het algemeen, schoon er nog eenige botsingen bestaan, de genoemde bevredigd en bedaard te zyn, en de mogendheden hebben de onzydigheid van het tegenwoordige Zwitserland, nogmaals bevestigd.—*De Atlas.*

WY Jonkheer Mr. ISAAC JOHANNES RAMMELMAN ELSEVIER, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Directeur over de Kolonie Curaçao, Bonaire en Aruba, Bevelhebber over de Land en Zeemagt en de Gewapende Burgermagt op dezelve, &c. &c. &c.

Allen dengenen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal de rekeningen wegens het een percent patentregt sedert primo April tot ultimo Juny 1832 uitgeschreven en bezorgd zyn, zoo hebben wy overeenkomstig de deswege bestaande verordeningen goedgevonden en verstaan te bepalen en hierby kennelyk te maken: dat de Raad van Policie op aanstaanden Donderdag den 23sten dezer des voormiddags te tien ure in de Raad Kamer op het Gouvernements Huis binnen het Fort Amsterdam vergaderen zal, om tot 'smiddags te twaalf ure zitting te houden, ter aanhooring en beslissing over de belangen der genen, dewelke vermeenen mogten redenen van bezwaar tegen de aan hen bezorgde rekeningen te hebben.

Gearresteerd op Curaçao den 17den Augustus 1832, het 19de jaar van Zyner Majesteits Regering.

(w. g.) RAMMELMAN ELSEVIER.

Ter ordonnantie,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad dato utsupra.

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Curaçao den 14den Augustus 1832.

BY dispositie van den HoogEd. Gestr. Heer Directeur dezer kolonie van heden No. 477, is de Secretaris en Ontvanger van het Gemeente Bestuur alhier, Jonkheer I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr. belast met de waarneming van het ambt van Vendumeester op dit eiland.

Ter ordonnantie,
W. PRINCE, Sec.

Curaçao den 17den Augustus 1832.

VAN wege den HoogEd. Gestr. Heer Directeur dezer kolonie, wordt hierby bekend gemaakt dat er op aanstaanden Vrydag den 24sten dezer, zynde de Geboortedag van Zyne Majesteit onzen zeer geliefden en geëerbiedigden Koning, audientie door Zyn HoogEd Gestr. zal verleend worden op het Gouvernements Huis binnen het Fort Amsterdam, na het afloopen der parade van de gewapende magt, dewelke zal gehouden worden des voormiddags te half twaalf ure.

W. PRINCE, Sec.

AANBESTEDING.

DE ondergeteekende, President van het Gemeente Bestuur dezes Eilands, zal aan den minst inschryvenden aanbesteden, de vervaardiging van twee Vuilnis Ponten, waarvan het bestek, de condities en de teekening ter Secretarie van het Gemeente Bestuur voornoemd, van heden af te zien zyn.

De genen die daarin gading hebben, gelieven zich met beslotene biljetten vóór of uiterlyk op Dingsdag den 21 dezer ter Secretarie voormeld te addresseren, alwaar op Donderdag daaraanvolgende het antwoord te bekomen zal zyn.

THEOD. JUTTING.

Den 10den Augustus 1832.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 17den Augustus 1832.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 12½ Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden 1en Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 3den Augustus 1832.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand Augustus zyn bepaald als volgt:

Osen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.

Schapen of Lams Vleesch op niet hooger den 25 Centen per pond.

Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hoger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op pœne als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

De Curaçaosche Loterij.

DE ondergeteekenden Commissarissen van de Lotery, verzoeken nogmaals aan de genen die in deze Lotery mogten verlangen te spelen, om zoo spoedig mogelyk de nog weinige overgeblevene Loten te komen kopen. Zoo mede worden de genen die nummers opgegeven hebben verzocht, om onverwyld dezelven te komen afhalen, ter bespoediging der trekking van de Eerste Klasse, welke de Commissarissen voornoemd van voornemens zyn op den 22sten dezer te doen.

JACOB VAN JEOSUAH NAAR.
MOSES COHEN HENRIQUEZ.

Den 17den Augustus 1832.

BEKENDMAKING.

De ondergeteekende biedt zynen dienst aan, aan de genen die Pianos te herstellen of te stemmen hebben; hy verzekert hen dat de aan hem ter herstelling toevertrouwde Pianos, met den meesten spoed en in de beste orde terug zullen geleverd worden.

A. STATIUS MULLER.

Den 17den Augustus 1832.

Op den 13den dezer is alhier in den ouderdom van 62 Jaren en 20 dagen overleden, de Hoog Geboren Heer CHARLES AUGUST Graaf DE LARREY, Kolonel ter Zee en Lid van den WelEdel Achtbaren Raad van Policie dezes Eilands. Deszelfs stoffelyke overblyfsels zyn den volgenden dag met alle aan zynen rang verschuldigde militaire eerbewyzingen ter aarde besteld.

Het zoude hier noodeloos zyn iets te zeggen tot lof van den algemeen hoog geachten overledene, die in onze Maatschappy zoo zeer uitmuntte door rang en stand, maar meer nog door zyne vele goede hoedanigheden.

Wat zyne diepbedroefde Weduwe, die met hem eene gelukkige echtverbintenis van ruim 37 jaren mogt doorbrengen en zonder eenig bloedverwant op dit land achter blyft, door dit ongelukkig sterfgeval verliest, zal elk beseffen, die den waardigen overledene gekend heeft.

Betreurd wordt hy door zyne Vrienden en Landgenooten van wat stand of Godsdienstige gezindheid zy ook mogten zyn, en lang zal de naam van den Graaf De Larrey op deze Nederlandsche Bezitting in een eervol aandenken bewaard worden.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—AUGUSTUS.

11.	boot Tonino, Ariscaso,	Tocujo
	faluche Felix, La Roche,	Puerto Cabello
	bark Estela, Landaeta,	dito
	golet Maria Jacinta, Tineo,	dito
13.	—— Florencia, Marten,	dito
	—— Eensgezindheid, Van Grieken,	Isle d'Aves
	—— Amable Lucia, Diedenhoven,	Coro
15.	—— Dorothea, Hart,	Bonaire

UITGEKLAARD—AUGUSTUS.

11.	golet Maria, Rotjes,
	—— Dorothea, Hart,
13.	—— Amable Lucia, Diedenhoven,
	boot Tonino, Ariscaso,
	bark Generaal Bortas, Miguelarena,
	—— Margaritha, Brunow,
	golet Florencia, Marten,
14.	bark Fanny, De Haseth,
	golet Antonia, Carles,
15.	—— Maria Jacinta, Tineo,
	faluche Felix, La Roche,
16.	golet Pamela, Niekenson,

☞ Aangezien aanstaande Vrydag een Feestdag is, zal het volgende nummer van deze Courant in stede van op Zaturdag morgen, op Vrydag morgen uitgegeven worden; de Advertentien, Mededeelingen, enz. voor dat nummer bestemd, zullen uiterlyk op Donderdag middag moeten ingezonden worden.

Medegedeeld.

VERKEERDE ZUINIGHEID.

Aristippus, een der Ouden,
Om zyn groot verstand beroemd,
En als meester van de Wysheid,
In der scholen rang genoemd;
Werd gevraagd: "Hoeveel zou 't kosten,
Als ik U myn zoon besteed
"Om de wetenschap te leeren?"
Aristippus was gereed;
"'k Zal den jongling onderwyzen,
Voor...." hier noemde hy de som,
"Neen," hernam de zuin'ge vader;—
Dat 's te veel.... gewis ik kom
"Op die wys, myn waarde meester,
Nimmer met U tot akkoord,
"Denk voor zooveel gelds te missen,
Breng 'k hem meer winsten voort.
"'k Kan hem daar een slaaf voor koopen,
Die hem, duurzaam door zyn vlyt,
"Rykelyk voordeel kan verschaffen,—
'k Zoek dus liefst de zuinigheid!"
Aristippus hoort die rede ———
"Doe," hernam hy, als gy zegt,
"Dan wint gy gewis twee ezels,
Één uw zoon, en één zyn knecht."

Curaçao den 6den Augustus 1832.

Zoude het voor Europa in het algemeen nuttig en wenschelyk zyn, dat Leopold de Belgische kroon wederom nederlegde?

In het *Algemeene Augsburgsche Nieuwsblad* komt, een artikel voor, waarin de bovenvermelde vraag behandeld en uit verschillende oogpunten beschouwd, mitsgaders ontkennend beantwoord wordt. Wy achten het niet onbelangryk den voornaamsten inhoud van dat artikel aan onze Lezers mede te deelen.

Het artikel vangt aan met een zeer belangryk punt, de vraag namelyk of Leopold zich inderdaad aan Belgie heeft opgedrongen? De groote Mogendheden, zegt de Schryver, mogen van het tegendeel overtuigd zyn, Europa kan dit niet weten, en heeft zelfs regt daaraan te twyfelen, wyl het anders moeyelyk te begrypen zoude zyn, waarom Rusland, Oostenryk en Pruissen, wanneer zy werkelyk hunne goedkeuring aan de 18 preliminaire artikelen gegeven hebben, den Koning van Belgie evenwel nog niet hebben erkend? De volgende tot dit punt betrekkelyke zinsneden nemen wy in derzelver geheel over.

"Ik was van aanvang af geen bewonderaar van de Belgische omwenteling, daar zy, wel niet zonder allen *goeden* grond, evenwel,—gelyk ik nog geloof,—zonder *voldoenden* grond by hen, die haar deden uitbreken, eene navolging was van de Fransche. Maar zy *was eenmaal uitgebroken* en heeft welligt meer nog dan de Fransche er toe, bygedragen, om het noordwestelyke deel van Europa plotselyk in eenen vroeger nauwelyks zoo gekenden staat van onzekerheid, beroering en verwarring te dompelen. De vyf groote Mogendheden hadden bereids verschillende schikkingen (combinatien) beproefd, om de zaken tot de orde terug te brengen. Geene derzelve werd uitvoerlyk bevonden. De eenige, die door de Conferentie voor uitvoerbaar werd gehouden, was—juist de *tegenwoordige*. Dit blykt duidelyk uit de voorschriften, door het Pruissische Hof aan deszelfs Gezant te Londen gegeven, waarby gezegd wordt. "Beproef alles om Belgie wederom onder den schepter van Koning Willem terug te brengen. Gelukt dit niet, tracht dan een afzonderlyk Koningryk onder den Prins van Oranje te helpen oprigten. En lukt ook dit niet, *bewillig er dan in*, dat Leopold, Koning der Belgen worde, *daar deze voor zyne persoonlykheid en door zyne betrekking tot de gezamenlyke groote Mogendheden den besten en ook den vereischten waarborg aanbiedt*. Hierop grondde zich de verkiezing van Leopold tot den Belgischen troon, en wederom op de door de Belgen aangenomen 18 preliminaire artikelen grondde zich zyne verklaring, dat hy bereid was de hem aangeboden Kroon te aanvaarden."

Nadat de aanbieding aan den Prins had plaats gehad, de 18 artikelen door de Belgen aangenomen waren, en de Prins zich voor de aanneming der kroon verklaard had, begaf de Baron van Wessenberg, op verzoek der Conferentie, zich naar den Haag, om ook den Koning Willem tot de aanneming dezer artikelen te bewegen.—*Twee dagen vóór het vertrek van Leopold naar Brussel en vóór dat het antwoord van Koning Willem door den Baron van Wessenberg aangebragt was, kwamen des nachts ten 12 ure, de gezamenlyke leden der Conferentie op Marlborough-house byeen, en stelden eenparig den Prins voor oogen, dat zyne aanneming der Belgische kroon het eenige middel was om Europa te redden uit de groote vertegenheid waarin het zich bevond, en aan hetzelve den vrede te verzekeren, die zonder de aanneming zynerzyds in allen gevalle bedreigd werd.* "En zullen al de Mogendheden my onverwyld erkennen, wanneer ik naar Brussel ga, zonder het antwoord van den Koning van Holland af te wachten?" vroeg de prins.—"*Ook dan*," zeide de Russische Gezant Matuschewisch, die het woord opvatte: "*ook dan*. Want in dat geval zullen wy de middelen weten te vinden om den Koning van Holland tot de aanneming te noodzaken." En eerst daarna beloofde de Prins naar Brussel te gaan, en de afreis werd op den derden dag bepaald en alle toebereidselen daarnaar ingerigt. Toen nu daags na dit onderhoud, de tyding kwam, dat Koning Willem weigerde de 18 artikelen aan te nemen, verklaarden de Russische, Pruissische en Oostenryksche Gezanten, *dat zy de erkenning van den Prins als Koning van Belgie voor 's hands moesten uitstellen*. Daar evenwel Engeland en Frankryk te kennen gaven, dat zy hunne belofte om den Prins te erkennen, ondanks de weigering van Hollands zyde, gestand wilden doen, zoo geraakte de Prins in het onaangename geval, van te moeten beslissen, of hy zyn aan Engeland, Frankryk en Belgie gegeven woord, ter zake van de tydelyke weigering, van Rusland, Pruissen en Oostenryk om hem behoorlyk te erkennen, na al het gebeurde, konde en ook durfde terug nemen? en of niet, wanneer hy zyn woord al eens konde en durfde terugnemen, *het woord*, hetwelk Engeland en Frankryk bereid waren met nadruk te houden, voor Belgie en ook voor Europa van hoogere waarde ware, dan dat hetwelk de absolute Mogendheden voor het oogenblik weigerden te vervallen? Hy geloofde tot de heilige nakoming van het door hem aan Engeland, Frankryk en Belgie gegeven woord te moeten besluiten.

Vervolgens wordt aangemerkt, dat wanneer al hetgeen in Duitschland en elders, met opzigt tot Belgie en de daar heerschende verdeelheid en andere byzonderheden, verspreid is geworden, slechts voor een klein gedeelte waar ware, Leopold zich buiten kyf thans niet meer in Brussel zoude bevinden. Daarop gaat de Schryver tot de behandeling der hoofdvraag over, en zegt dat hy vermeent dezelve ontkennend te moeten beantwoorden, daar het hem toeschynt dat dergelyke terugtred, hoezeer voor Leopold persoonlyk aangenaam, voor Europa slechts op nieuw groote gevaren zoude doen geboren worden.

De Schryver ziet slechts drie middelen, die men, na de abdicatie van de zyde van Leopold, zoude kunnen aanwenden, om de Belgische aangelegenheden ten genoege van Europa te regelen. Zy zyn deze: 1) De hereeniging van Belgie met Holland. 2.) De vereeniging van geheel Belgie met Frankryk. 3) De verdeeling van Belgie tusschen Holland, Pruissen en Frankryk.

Elk dezer drie gevallen wordt nu, door den Schryver, afzonderlyk overwogen. Hy beschouwt ad 1, de hereeniging van geheel Belgie met Holland, als reeds op zichzelve, immers als op den duur *onmogelyk*. Te regt wordt aangemerkt, dat de revolutie het oorspronkelyk gebrekkige der in 1815 doorgedrongen vereeniging van twee volken van zoo tegenstrydig karakter en uiteenloopende belangen, ten volle aan den dag heeft gebragt. "Vier milioen Roomsch-Katholyken," zegt de Schryver, "die eene regering behoeven, welker zorg zich voornamelyk tot de belangen van landbouw, manufacturen en fabryken bepaalt, laten zich niet regeren en beheeren door twee miljoen Kalvinisten, in den zin van den Hollandschen handelgeest en in eene taal waarvan zy thans nog afkeeriger zyn geworden, dan zy vroeger reeds waren. Sedert den afval der noordelyke provincie van Spanje, hebben reformatie en handel de Hollanders tot een gansch ander volk gemaakt, terwyl de Belgen, tegenwoordig nog even Katholyk als ter naauwernood een Spanjaard zyn kan, hetzelfde karakter vertoonen, hetwelk de Bourgondiers onder Philip den Goeden aan den dag legden, en het is alleen de vreemdaardigkleur, welke zy van hunne tydelyke vereeniging met Frankryk overgehouden hebben, die hen hier of daar als eenigermate veranderd kan doen voorkomen."

Deze aanmerkingen strooken volkomen met de beschouwing, door ons by herhaling uiteengezet. Wy voegen er by, dat wanneer de Belgen zich niet in den Hollandschen geest, dat is, niet in den enkelen koopmansgeest, maar in den geest der Hollandsche beschaving, wilden laten regeren, het van de Hollanders wel niet te verwachten of te vergen was, dat zy zich aan den geest van het Belgische fanatismus en aan de Belgische ligtzinnigheid en oppervlakkigheid, aan eenen zuiver materiëlen geest zouden aansluiten. Want wat men van de Hollanders moge zeggen, de handelgeest is niet volstrekt materieele, maar grootelyks boven het materiële, omdat hy het materiële als middel en niet als doel beschouwt, en dus ruimte voor eene hoogere en wezenlyke beschaving overlaat; eene betrekking, die in Belgie, Frankryk en andere soortgelyke landen, juist omgekeerd is, omdat daar alle beschaving, vooral sedert eenige jaren, het materiële tot haar hoofddoel heeft. Doch wy willen de verdere ontwikkeling van dit punt tot eene andere gelegenheid verschuiven en keeren tot onze thans voorgenomen taak terug.

De Schryver gaat in dezer voege voort: "Zoolang de democratische geest in Frankryk nog door de restauratie en het persoonlyk karakter der dáár regerende familie onderdrukt konde worden, zoo lang konde ook de onnatuurlyke vereeniging van Belgie met Holland *kommerlyk* bestaan, gelyk zy dan ook inderdaad slechts *kommerlyk* bestaan heeft: zoodra evenwel in Frankryk, na den val der daar regerende Dynastie, de democratische geest meester was geworden van het ten voordeel geestelyke en wereldlyke aristocratie zich verheffende absolutismus, en zich in de gezindheid der nieuwe dynastie zoowel als in de instellingen van het land ontwikkeld en vaste wortels geschoten had, werd ook de langere duur der vereeniging van Belgie met Holland onmogelyk, en de algeheele oplossing derzelve was een eerst en noodzakelyk gevolg van de revolutie van July.—Houdt derhalve de tegenwoordige geest van Frankryk zich in deszelfs regeringsvorm staande en wikkelt Frankryk zich niet in oorlog, waardoor zyne kracht gebroken zoude worden, dan blyft eene hereeniging van Belgie met Holland steeds onmogelyk, en die hereeniging zoude, zelfs na eenen tegen Frankryk met het meeste geluk gevoerden oorlog, nog maar eene tusschentydsche (intermédiaire) worden, daar elke eigendommelyke, in Belgie zeker te voorziene volksbeweging, eene nieuwe scheuring ten gevolge zoude moeten hebben."

"Ik heb voorbedachtelyk den haat, welke door de revolutie tusschen de Belgen en Hollanders zoo zeer is vermeerderd geworden, by het betoog van myn *ontkennend* antwoord op de voorgestelde vraag, niet in rekening gebragt; maar die haat zal gewis, by voortduring, een onverwinnelyken hinderpaal opleveren voor eene hereeniging die niet in staat is het geluk der beide volken te grondvesten, en, zoo zy niettemin te eeniger tyd werd beproefd, de even vermogende oorzaak eener herhaalde scheiding zoude worden.

Na de onmogelykheid eener hereeniging van Belgie met Holland te hebben aangetoond, houdt de Schryver zich bezig met, in de tweede plaats, te onderzoeken, welke uitkomst eene algeheele vereeniging van Belgie met Frankryk, zoo die mogelyk ware, zoude opleveren. "Eene dergelyke vereeniging," zegt de Schryver, "schynt slechts dan mogelyk te kunnen worden, wanneer Frankryk, om het bezit van Belgie, met het overige Europa aan welks hoofd zich Engeland bevind, eenen bloedigen, steeds voorspoedigen, oorlog zal hebben gevoerd. Maar deze bloedige verovering, die nog maar in den smaak van eenige weinige Belgen zoude vallen, zoude gewis door Frankryk slechts zoo lange kunnen worden gehandhaafd, als zyn geluk duurt. Doch waarom is eene vereeniging van Belgie met Frankryk, of in het geheel niet, of niet op den duur mogelyk? Engeland weet, dat Frankryk, eenmaal in het bezit van Belgie, ook het bestaan van Holland zoude in gevaar brengen, en, wanneer het ook Holland overwon, dadelyk weder zyne aanspraak op eene algemeene heerschappy zoude doen gelden. Holland heeft ondervonden, hoe lang Holland Holland blyven kan, wanneer Belgie aan Frankryk behoort, en het zal, in zynen tegenwoordigen toestand, deze kans niet uit het oog verliezen. Doch niet alleen Engeland weet, maar ook Pruisen en Oostenryk weten en het overige Duitschland behoorde te weten, dat te gelyk met Belgie ook nog andere *belangen* in Frankryk zouden worden ingelyfd welke hen allen aan het grootste gevaar moeten blootstellen. Om dit duidelyk in te zien, behoeft men slechts zynen blik op de Duitsche Rynsprovincien te werpen, en daarby te overwegen, welke gevolgen het voor geheel Duitschland zoude hebben, wanneer die Provincien te eeniger tyd geenen weêrstand meer boden aan de materiële en morele aanlokselen, die het democratische-constitutionele Frankryk aan dezelve voorhoudt. *L'appétit vient en mangeant.* Frankryk verlangen, om zich, ten koste zyner naburen, te vergrooten,—en wie zoude niet nog zyn naaste nabuur kunnen worden?—zal, wanneer hetzelve zonder Belgie op 1 gesteld wordt, met Belgie al spoedig tot 10 geklommen zyn, en de Duitsche Staten zullen in het eerste geval slechts de enkele, in het tweede geval, daarentegen, eene tiendubbele waarschynlykheid van oorlog en van al de daartoe noodige kostbare aanstalten voor oogen hebben."

De Schryver is derhalve van oordeel, dat het allezins gebillykt behoort te worden, dat de Conferentie te Londen en de groote meerderheid der in het staatkundige wel onderrigte lieden in het tegenwoordige Frankryk, die van dien kant de achting van geheel Europa verdienen, de dreigende houding, in welke Holland met Belgie vereenigd, tegen over het aangrenzende Frankryk, ter beteugeling en tot eene duurzame ergernis, geplaatst was, thans, na de scheiding tusschen Belgie en Holland, tot de grenzen van dat land terug brengt, en in eenen blooten verdedigingsmaatregel tegen Frankryk veranderd, mitsgadert daarenboven, ten einde alle onmiddelyke wryvingen te voorkomen, Belgie tot een onzydig land maakt.

Deze voorstelling der zaak heeft gewis hare belangry-

ke zyde, en komt ter versterking van het door ons meermalen ontwikkelde gevoelen, dat de groote Mogendheden, met opzigt tot het hoofdonderwerp, inderdaad geacht mogen worden, thans naar een vast beginsel te handelen, en te willen verbeteren hetgeen in 1815 met hoop op goed gevolg gedaan, doch waarvan de ondoelmatigheid by ondervinding gebleken is (*), Te wenschen ware het overigens, dat de erkenning van Belgie als eenen onafhankelyken en onzydigen staat, by de wel onderrigte lieden in Frankryk uit het door den schryver aangeduide oogpunt werd beschouwd, en dat Europa duurzaam op deze beschouwing konde rekenen. Want byaldien Frankryks eerzucht koude worden geacht op die wyze bevredigd te zyn, dan voorzeker zoude de grond tot eene duurzame bevrediging van Europa zyn gelegd. Doch waarom, vragen wy by herhaling, waarom moest aan dit doel wederom onregt jegens Nederland verbonden, en mitsdien tegelyk de grond tot nieuwe twist en tweedragt gelegd worden?

Een ander, door den Schryver behandeld, gewigtig punt is vervat in de vraag: of niet Belgie, ter zake van deszelfs aandeel aan Luxemburg, en uithoofde van de voor den Duitschen handel zoo gewigtige haven van Antwerpen, in het Duitsche Verbond hadde behooren opgenomen te worden, daar het welbegrepen belang zoo van dit Verbond als van Europa, evenzeer eene gewapende neutraliteit vordert, die, in den geest der Weener congres-acte, naar eisch ingezien en met kracht gehandhaafd, menigen Europeschen oorlog onmogelyk zoude maken. Naar ons inzien ware zulks in verschillende opzigten wenschelyk geweest. Holland had dan, onder het gezigtspunt van handel en vaart, niet aan Belgie behoeven opgeofferd te worden. Belgie zoude zich ook van den kant van deszelfs douanenstelsel aan Duitschland hebben kunnen aansluiten, en zich zoodoende een aanzienlyk vertier voor deszelfs fabrykwaren verzekerd hebben. Belgie zoude door eene andere betrekking tot Duitschland, tot vastheid en bestendigheid zyn geraakt; de verhouding tusschen hetzelve en Frankryk zoude langzamerhand en onbemerkt geheel van aard veranderd zyn, zonder evenwel voor Frankryk onaangenaam of hinderlyk te worden: Engelands, voor Belgie gevreesde en inderdaad te vreezen invloed, zoude onschadelyk, of altans minder schadelyk zyn gemaakt geworden.

Opzigtelyk het derde punt, *eene deeling van Belgie tusschen Holland, Pruissen en Frankryk*, laat de Schryver zich in dezer voege uit: "Deze deeling mag, by den eersten blik, aan menigeen zeer doelmatig en misschien ook wel zeer uitvoerlyk toeschynen; my daarentegen komt zy voor, als zeer ondoelmatig en moeyelyk tot stand te brengen. *Moeyelyk*, eensdeels, wyl eene overeenstemming omtrent de gedeelten, die elk der drie genoemde Staten zoude wenschen te erlangen, en het bepalen van vaste grenzen voor dezelve, niet zoo gemakkelyk te bewerken zoude zyn: anderdeels, omdat Engeland en Oostenryk in eene dergelyke deeling geene bevrediging voor hunne eigendommelyk belangen zoude vinden. Ten minste tot hiertoe heeft men nog niet beleefd, dat in de verdeeling van een Land tusschen enkele Mogendheden is bewilligd, zonder het bedingen van zoogenoemde schadeloosstellingen tot herstel van het staatkundige evenwigt. Waar zoude Engeland, een dergelyke schadeloostelling zoeken en vinden? Engeland, hetwelk in den nu aangenomen maatregel eene volkomene bevrediging ziet van zyn naaste belang, namelyk het behoud van den algemeenen vrede, en voorts nog van een meer verwyderd belang, namelyk de uitbreiding van zyne mededinging in den handel, als eene vergoeding voor de aanzienlyke schatten, die noodeloos aan de bevestiging der Nederlandsche grenzen zyn te koste gelegd. Maar Oostenryk? misschien in Duitschland hetwelk inderdaad dikwyls genoeg, uit traagheid of mistrouwen op deszelfs onbeproefde krachten, tot zoenoffer gediend heeft. En zoude Rusland zelf het gaarne zien, dat Frankryk en Pruissen, zonder wezenlyk nut voor Holland en voor Rusland zelf, eene vergrooting erlangden?"

"Maar wanneer de proef eener zoodanige deeling al eens konde gelukken, zoo zoude zy zich evenwel al spoedig als *ondoelmatig* doen kennen, omdat zy geene dedaarin betrokken Mogendheden op den duur zoude bevredigen, en evenmin de Belgen gerust zoude kunnen stellen. Frankryk zoude steeds met eenen begeerigen blik naar het overschot van Belgie uitzien, hetwelk het zich had laten ontglippen, zonder tusschen zich en Holland een onzydig land gewonnen te hebben: het zoude dat overschot bestendig beschouwen als eene aan zich gepleegden roof, welken het by de eerste gelegenheid de beste zoude moeten trachten terug te bekomen.— Pruissen zoude door de op die wyze te verkrygen provinciën, noch aan inwendig noch aan uitwendige kracht winnen. De bewaring van het aangewonnene zoude aan hetzelve meer kosten, dan de geheele aanwinst waard is. De Limburgers, Luikenaars en Luxemburgers zouden bezwaarlyk ooit zulke opregte en gewillige Pruissische onderdanen worden, als Pruissen, by zyne geweldige lengte, zonder evenredige breedte, zoo volstrekt noodig heeft, indien het zyne krachten niet zelf nutteloos vernielen wil."

Holland zoude, naar het oordeel van den Schryver, zelfs wanneer het de Provincie, die het mogt verlangen, konde bekomen, geenen wezenlyken waarborg voor zyn bestaan erlangen. Voor zoo ver ons bekend is, verlangt Oud-Nederland in geenen deele dat eenige Belgische Provincien aan hetzelve worden afgestaan. De beide Vlaanderen komen hierby misschen voor de gedachten; doch wy zien niet, dat eene dergelyke vergrooting van grondgebied onzen physieken toestand zoude verbeteren. Van den kant onzer industriele belangen zouden wy er evenmin by winnen. Onze geheele handel zoude op nieuw aan Gent cynsbaar worden gemaakt; ons tarief van regten op in- en uitvoer zoude, als voorheen zich naar de belangen van eene enkele Provincie moeten regelen: de voordeelen van onzen handel op de Oost-Indien zouden uitsluitend strekken om het met geweld in de hoogte gedreven fabrykwezen staande te houden, en hetgeen de Schryver met opzigt tot Pruissen zegt, zoude ten aanzien van Holland in nog grooter mate gelden, namelyk, het bezit dier Provincien zoude ons meer kosten, dan dezelve ons waard zyn. De Schryver zegt verder: Antwerpen is de bruid, naar welke allen trachten, doch deze kan, by eene deeling, niet aan Holland toevallen. Wy gelooven dat de Schryver zich in dit opzigt vergist. Holland verlangt het bezit van Antwerpen niet, daar dit bezit geenszins trekken kan om de gevaarlyke mededinging van Antwerpen te vernietigen.— Integendeel, Antwerpen, tot Holland behoorende, zoude andermaal, even als staande de vereeniging, op denzelfden voet als de Oud-Nederlandsche koopsteden behandeld worden, en de voordeelen, op die wyze aan Antwerpen toevallende, zouden zich niet over het geheele land verspreiden, maar zich in Antwerpen concentreren, en werkelyk aan Oud-Nederland onttrokken worden, zonder dat Antwerpen, naar evenredigheid in de gemeene lasten deelde. En dit zoude te onregtvaardiger zyn, daar Holland de eigenlyke grond, de bron der handelsbetrekkingen is, waarvan Antwerpen, zonder iets daartoe te hebben bygedragen, gelyke voordeelen zoude inoogsten. Oud-Nederland kan derhalve niet worden geacht, nayverig op het bezit van Antwerpen te zyn, en aan Antwerpen te willen afstaan, hetgeen het, vooral na de rigting, die de handel, sedert veertig jaren genomen heeft, voor zich zelf zoo zeer behoeft. Trouwens dit vereischt geen opzettelyk betoog want zoo het anders ware, dan kwam er geen verzet tegen dat gedeelte der 24 artikelen te pas, waarby aan Belgie de ongehinderde vaart op onze binnenwateren wordt toegekend.

"Maar zegt onze Schryver al verder, wanneer eene dergelyke verdeeling ook al mogt tot stand komen, Holland zoude daardoor niet minder voor de veroveringszucht van Frankryk blootleggen, dan wanneer geheel Belgie zoo dadelyk Fransch werd. Eindelyk zouden de *Belgen*, in derzelver *geheel* genomen, door eene verdeeling tusschen Frankryk, Pruissen en Holland, ten hoogste ontstemd worden, zelfs wanneer men aanneemt, dat enkele steden belang er by hebben, de eene om weder by Frankryk, de andere om weder by Holland te worden gevoegd. Byaldien de *nationaliteit* der Belgen al niet by die der Polen vergeleken kan worden, zoo hebben evenwel de Belgen eene geschiedenis, die ten minste blyken draagt van eenige pogingen om zich dezelve te verwerven. Onder de Spaansche zoowel als onder de Oostenryksche heerschappy, waren zy toch tot één geheel vereenigd, en de omwenteling heeft, ondanks de walgelyke tooneelen die zy heeft opgeleverd, by een groot aantal Belgen het gevoel voor nationaliteit en zelfstandigheid opgewerkt, of, daar het reeds bestond, versterkt." (Wy wenschen van harte dat deze voorstelling eenmaal door de ondervinding moge bevestigd worden en dat Belgie, door het aankweeken en verder ontwikkelen van eenen op goede grondslagen rustende volksgeest, zich tot den rang van een waarlyk zelfstandig volk verheffe, en zoodoende in waarheid de rust van Europa helpe bevestigen.) "Europa gevoelt en erkent thans te zeer, wat het door het verdeelen en wegschenken van volkeren, aan kracht, in eenen staatkundigen zin, winnen kan. De gewelddadige scheuring van eene onnatuurlyke vereeniging der Belgen met de Hollanders getuigt van de ydelheid van zulke ongelukkige proefnemingen. Daarom heeft de Londensche Conferentie gewis zeer verstandig gehandeld, met aan Europa niet weder eene nieuwe deeling op te dringen."